

ра, които не умиратъ. Мога да се измѣня, но не и да умра. И наистина, ние постоянно се измѣняме. Гледате едно малко детенце, красивичко, русичко, но следъ нѣколко години срѣщате това дете, вече измѣнено, станалъ възрастень човѣкъ и се чудите, де остана красотата на това дете. Измѣнило се е това дете, пораснало е, възмжжало е. Апостолъ Павелъ казва: „Всички ние ще се измѣнимъ, но нѣма да умремъ.“

Питамъ: какъвъ животъ е този, въ който хората едни други се подозиратъ? Синъ срѣща баща си съ една млада мома, и веднага го подозира. Дъщеря срѣща майка си съ единъ младъ момѣкъ, и веднага я подозира. Сестра срѣща брата си съ млада, красива мома, и веднага го подозира. Благородството на човѣка седи въ това, като види баща си, майка си, брата или сестра си съ млади моми или момци, красиво да трепне сърцето му и да помисли най-хубавото, най-доброто за тѣхъ. Защо трѣбва да мислите най-лошото? Казвате: Не може човѣкъ да не грѣши. Чудно нѣщо! Отдесте дошли до заключението, че човѣкъ не може да не грѣши? — Ама ние виждаме, че грѣши. — Човѣкъ грѣши, защото иска да грѣши, а не защото Богъ го е създалъ да грѣши. По естество човѣкъ е добъръ, но той самъ се каля; на день най-малко по десетъ пѣти се каля, и Богъ постоянно го чисти, измива. Току що го измие, той пакъ отива въ калъта, като бивола, и отново се изцапва. Защо се каля биволътъ? Той казва: Ако не влѣза въ калъта, мухитѣ ще ме хапятъ. Значи, малкитѣ мухи сж накарали голѣмия биволъ да се валя въ блатата и да се каля. Каква философия е тази? Голѣмиятъ биволъ, съ рога и копита, се наплашилъ отъ малкитѣ мухи и, за да не го хапятъ, той влиза въ калъта и се цапа.